

„huncvut“. Da pa je med pšenico tudi ljulika, menda vsak vé. Da si celó ne dopušene pismica, kateri pisati znajo, dopisujejo, je resnično, se vé da pa tudi napéno in grešno. Káj je pa bolje: ali da si pišejo, ali da samí pridejo z besedo povedat, kar ne morejo pisati? ne bo ravno težko razločiti; nobeno pa prav ni. Samo tiste, ki v eno mer terdijo: „boljše brez šole, kot šola“, bi rad enkrat med izšolane, drugikrat pa brez šole odrašene kmečke fante ponoči na vas peljal, tako da bi se fantje brez vsega strahú po svoji navadi obnašali. Gotovo bi potem rekli: „Saj je vendarle šola potrebna!“

Novičar iz raznih krajev.

Perve dni prihodnjega mesca septembra se bojo kakor „Klag. Zeit.“ piše presv. cesar s presv. cesarico podali na Koroško, ogledovat naravno lepoto zgornjih koroških krajev, posebno pa okolico velikána avstrijskih gorá: Gross-Glockner-ja; na potovanji tem se bota mudila v Celovcu. V kakih 5 ali 7 dnevih pričakujejo Nj. Veličanstvi, kakor se v „Gratz. Zeit.“ bere, čez Velkovec, Marbeg in Marburg v Gradcu za kaka dva dni. — Gosp. ministra barona Bach-a so tudi v Zadru slovesno sprejemali. — Sliši se, da se bo postava za mlinarje nekoliko preuredila in potem oklicala. Res živa potreba je, da se, če ne družega, saj stara postava razglasi, ker je ljudstvu ravno tako neznana kakor mlinarjem samim. — Vse pisma iz Ogerskega enoglasno pravijo, da naj stareji ljudje ne pomnijo terte tako polne kakor letos, pa tudi dobro bo vino kakor leta 1834. Že pa tudi barantači iz Nemškega, posebno iz Rajna prekupejuje težke sorte rudečega ogerskega vina: Budimske,

Vilanske, Jagerske (Erlau) in Karlovske, ktere se bojo morebiti čez malo časa spet povračale v naše cesarstvo, toda prekeršene v drage Burgunške ali Bordoške vina. — Skor povsod je učencov na gimnazijah (ali nekđaj imenovanih latinskih šolah) čedalje manj. Na Dunajski akademiski gimnazii je letos le 26 učencov matúro (pre-skušnjo godnosti) prestalo, izmed kterih se jih bo 16 podalo v pravoslovne šole, 8 pa, ki so vsi judje, v zdravilske, nobeden v bogoslovne. Tehnika vabi dan današnji mladino naj bolj k sebi, potem pa pravoslovje, ker tukaj se sedaj dá kosček kruha naj prej zaslužiti; ternove pota bogoslovstva in zdravilstva so le za posebno poklicane. — Na političnem svetu je še vedno vse pri starem. Iz Španjskega se še zmiraj nič ne vé, kaj bo počela nova vlada. Tudi med napolitansko vlado, ki noče upeljati potrebnih vladarnih preuredb, in pa med angležko in francozko vlado so strune še napete kakor so bile. Ker je naša vlada poslala barona Hübner-ja na Napolitansko, da bi kralju svetoval, kaj naj bi storil, čakate angležka in francozka sedaj le na to, kaj bo Hübner opravil. — Angležki časnikarji še zmiraj terdijo, da pravda med rusovsko vlado in zedinjenimi vladami, ktere smo omenili v poslednjem novičarji, še ni popolnoma dognana. — Cesar Napoleon je 9. t. m. prišel iz toplíc v Pariz nazaj. Ker nekteri časniki terdijo, da je popolnoma se ozdravil, drugi da boleha za jeterno boleznijo kakor poprej, ne vémo, komu je verjeti. — Poslanca kneza černogorskega, kterih eden Vuković je bil v Parizu, drugi Medaković v Petrogradu, sta se povernila v Cetinje, obilo obdarovana od cesarja francozkega in rusovskega. Kaj sta sicer opravila, se še ne vé; Černogorci upajo vse dobro.

Vilkovo.

(Dalje.)

Bla Velika noč je, god Vstajenja,
God vstajenja našiga Gospoda,
God vstajenja našiga iz greha;
Pop je v cerkvi jéd bil blagoslovil,
Brošč požegnal in ž njim tolste gnjati,
Želčo je poškopil bil in vino,
De velikonočno jagnje vžilo
Bi se z blagoslovam svete cerkve.
In v Kozminu stal na grajskih durih
Je sam svitli knez, Martin Sapjeha.
Z motnim smeham gledal je na množčo
Žlahnih gostov, kak se v dvore rine.
Glasno jih od delječ pozdravljuje,
Glasno se povablencov raduje;
K sebi kliče plahiga ptujinca,
Serce dela z rahlo mu besedo.
Vsaciga serčno na ramo kušne,
Kušne tudi pana Vilkovskiga,
Ki Vilkoviga ne dá mu v prodaj.
Brat ga zove in še ljubi sosed;
Ga prijazno kara, de vabniku
Pervimu ni vdal se in ne druž'mu,
De je tretjiga še le poslušal,
In tak storil knezu čast in slavo.
Na to pelje svate v svoje dvore,
In vsim vošči praznike vesele,
Vsakimu dá pih in kupo žganja,
Ter veselo vpije: „Jejte, pite!
Dolgi, medli post je že per kraji,
Ki slabil je nam želodec z oljem
Celih sedem dolgočasnih tednov,
Jejte, pite, vi gospodje žlahni,
In popravite kar vso zamudo!
K mizi rinejo se Lehi žlahni.
Vsak poseže po kristalno kupo,
Polno vina z daljne Madžarije;
Čversto pijejo na zdravje knezu,
Ki povabil jih je na veselje.

In vsak verže kupico tje v steno,
Naj bi usta več jih ne skrunile,
Kar iz njih so knezu zdravje pili.
Ponosito se jim knez zahvali
Za zdravico in za čast storjeno.
In spet pijejo na zdravje knezu
Kupice spet veržejo tje v steno.
De zvenec črepine krog letijo.
In kosilo se zmení jim v južno,
K južini peržgó pa sveč voščenih,
Ko v večerjo se je b'la zmenila;
In ko sveče b'le so dogorele,
Kličejo spet svate na kosilo.
Vedno gré okrog po mizi néža,
Néža s čistiga srebra kovana,
Ki derži dve meri in dve mer'ci;
Vedno sosed na soseda vpije:
„Bratec pij, že spet si ti na versti!“
Kdor le kolikaj se piti brani,
Mu prešerni knez nogé objame,
Sili, prosi ga, se nič ne bati,
Varvati kar nič ne draž'ga vina,
Draž'ga vina z daljne Madžarije.
Prosi tudi Vilkovskiga pana,
Naj bi se gostil tú vse tri dneve,
Skoz ves god Gospodnjiga vstajenja.
Néžno ga kušuje v sive berke,
Večno bratovščino mu obéta;
Ah in starček mora slušat' kneza,
Svoj'ga ponositiga gospoda.
To je b'lo pač radostno življenje,
Oj življenje prav po šegi Lehov!
Bobni in trobente tam na léci,
Diplje in pa gosli tam za durmi,
Vedno drugo vino žejnim gerlam.
Vsim od vina se žarijo lica,
Vsim od vina se oči iskrijo.
Tamkej znanec znaniga objemlje,
Tukej brati ptujic se s ptujincam.
Tamkej troje krega se in kolne,
Tukej bijeta se dva na sablje,

Kakor de peršla sta nad Moskalja.
Vina jima dajo v novo spravo,
V vinu vtone nju kervava jeza.
Tamkej v kotu, pa na vidu jasnim,
Toži mladi šlahčič zvezdi-devki
Svoje britkoserone bolečine.
Ker tak svitla je, kot božje solnce,
Pa tak hladna, kakor mesečina.
Blizo nju se zbral je velik venec
Ostarelih rožic, sivih mamic;
Vsska v šlahčiča in v devko gleda;
Vsaka se nasmehne zaničljivo,
In šeptaje druga drugi pravi:
„Kakšin špot, vasvati tak očitno!“
Ta in una pa na tihim zdihne:
„Sim vasvala pač, al le na skrivnim.“
Vendar le mladost sedanjo toži:
„Kakšin špot, vasvati tak očitno!“
Zadone spet bobni in trobente,
Oglasé se diplje spet in gosli,
In spet dajo vina žejnim svatam.
To je b'lo spet radostno življenje,
Oj življenje prav po šegi Lehov!
Knez Sapjeha ni bil skop nikoli,
On je Leh še stare korenine.
K sebi kliče pana Vilkovskiga;
Ga objame, kušne ga na ramo,
Kušne ga še v sivodlake berke,
Ter mu réce: „Bratec, ljubi sosed!
Stori zdaj, kar je še naše šege;
Ti naj starji si tú med nami.“
In Vilkovski se do tal perklone,
Pa izuje mladi knež'nji čevljev,
Ter nalije ga do verha z vinam,
Z dražim vinam z daljne Madžarije,
In izpije knež'nji ga na zdravje.
In vsi svatje ukajo veselo,
In vsi svatje pijejo iz čevlja,
In vse hvali kneza in knežinjjo,
Ki sta gostoljuba prav po Leško.
(Konec sledi.)

Opombice. Šlahčič, Leški plemenitnik nižje verste. — Pan, gospod. — Čenstohovo, znani božji pot M. D. M. B. na Poljskim ali Leškim; mnogoobiskovan je. — Pester, pisan, bunt. — Vezén-a-o, gestickt. — Šarec, der Schecke. — Brošč, narodna Leška jéd. — Lehi, to je, Poljaki. — Néža, velik verč, Humpen. — Diplje, Dudelsack. — Moskalj, Rus, Moskovitar. — Devka, dekle.